

Příběh z moře skal

Trapsavec 2014

calibre 0.9.6

Příběh z moře skal

Skalní věž se zakymácela jako loď v rozbouřeném moři. Chytila jsem se kovového kruhu, který byl zaražen do pískovce kousek ode mě, a snažila se uklidnit. Nakoukla jsem přes okraj skály. Byla tam. Hlubina, jejíž dno se ztrácelo v šeru. Sice jsem odjakživa trpěla závratěmi, ale výšky zároveň lákaly svojí nedostupností a jistým posvátmem, touha stoupat tak vždy převážila nad strachem. Teď mě ale psychika zradila. Zkusila jsem se po dvacáté natáhnout ke kruhu na protější věži – a po dvacáté ucukla.

Cesta mezi skalními věžemi byla vybudována dobře. Místy kruh či kramle, přesně tam, kde chyběl přirozený stup či chyt. Nijak těžké lezení – lana netřeba. Však já žádný horolezec nebyla. Jen jsem dostala, teď se mi zdálo, že pěkně pitomý, nápad vylézt na nejvyšší z věží, kde tato cesta končila, a sledovat západ slunce plynoucí nad vlnkami skalních vrcholků.

Pohled to byl úchvatný – to ano. Paprsky hladily skalní věže jako máma své děti na dobrou noc. S každou zvlášť se polaskaly, objaly se a rozhodily do kraje náruče červených květů.

Někde nablízku zněla kytara. Nechápala jsem, jak ji někdo pronesl skoro neprostupnými roklemi až sem, v duchu jsem mu byla vděčná. Ty tóny dávaly večeru kouzlo nezapomenutelného. Vše ostatní přestávalo mít smysl, klid skalního města – nejkrásnější pohled v životě. Vidět – a klidně zemřít, běželo mi hlavou.

No, sice to znělo krásně romanticky, ale umřít jsem ještě nechtěla. Stmívalo se stále víc. Ještě chvíli tu budu trčet a můžu si rovnou ustlat. Kdybych teda usárnou nenechala o pár desítek metrů níže a rokliček dál, v malé jeskyňce s drobným ohnišťátkem – tak akorát na jednu noc pro jednoho. Jo, kdybych se nahoře tolik nekochala a neprovázela v myšlenkách slunce ještě dlouho po jeho zmizení za obzorem, už jsem mohla být dole a i jakž takž za světla.

Ze začátku to šlo dobře. Skákala jsem přes spáry mezi věžemi, občas se přidržela, myšlenkami stále nahoře v paprscích. Pak jsem se dostala k téhle díře. Již cestou nahoru mi přišla jako nejproblematictější místo – kvůli té hlubině. Žádné dva tři metry a třeba možnost se zachytit na nižším patře – ne, hezkých třicet metrů rovnou dolů k patě skal. Natáhla jsem se, trochu mi podjela mi noha, ale jinak jsem se držela pevně – za chvíli jsem byla zpátky nahoře. Na rozjetí strachu to stačilo. Každý další pokus byl stále marnější.

* * *

Po dvacáté první. Zatnout zuby. Ruce na kramli. Pomalu se po ní sunout dolů, nohama šoupat po hrubém povrchu skály. Pravá noha nahmatává vodorovný kruh, levá putuje přes propast ke kruhu. Levá ruka ji následuje – ke kramli na protější věži.

Stojím rozkročena mezi věžemi. Nechci na to myslet. Tečou mi slzy, chvějí se. Hlubinu skoro nerozeznávám – je tma. Skály vidím jako světlé fleky.

Kdyby aspoň svítil víc měsíc. Nebo baterka – ta zůstala dole.

Přichází to nejtěžší – přesouvám na druhou stranu pravou ruku.

Tak, teď ještě nohu. Trochu se natáhnu –

Moře opět zachvátily poryvy větru, celý svět se zatočil. Ztratila jsem rovnováhu, nohy se ve zmatku smýkly po vyhlazeném kovu. Zoufale zaškrábaly po skále. Tělem mi projet děs. Musím se na něčem vzepřít. Visím na rukou, dlouho nevydržím, vím to. Možná volám o pomoc, nevím. Z hlavy zmizely myšlenky.

* * *

Ucítila jsem pevný stisk na zápěstí. Něčí ruka. Chytám se jí, kramle mi klouže z rukou. To už mě neznámý drží i za druhou ruku. Nohama se zapírám do skály, postupuji nahoru. Potom se mi podaří odrazit, vyšvihnu se a překulím – konečně na pevné zemi.

Ležím na zádech, hledím na miliony hvězd nade mnou. Proti nebi se rýsují tři postavy. Trampové.

Jeden je hubený dlouhán, do čela naražený kovbojský klobouk, zbytek oblečení tvoří výstroj rozličných armád. Vedle něj stojí mladý kluk, co má sotva po základce – podle oblečení milovník indiánů. Poslední z nich je mohutnější postavy, s tmavými vlasy omotanými puntíkatým šátkem, na sobě kožený kabát a manžestráky. Jemu patřily ruce, které mě vytáhly z hlubin. Namáhavě se posadím. Tramp zachránce promluví:

„Ahoj, já jsem Chris. Kde ses tu vzala? Takhle v noci je to tady fakt o hubu,“ dodá celkem zbytečně.

Motá se mi hlava a zvedá žaludek. Žilami ještě proudí moc adrenalinu na to, abych dokázala plně vnímat. Natož odpovídat. Zmateně mu děkuji. Snažím se popsat svoji toulku skalami i touhy po západu slunce. Nedaří se mi to. Slova se pletou, jazyk zašmodrchává. Blábolím. Po tváři zase stékají slzy. Pak se rozbřečím jako malé dítě.

Tramp Chris mě uklidňuje, poplácává po zádech.

Chrlím další slova díky. Objevil se právě včas – kdyby přišel o chvílku později – přeje mi mráz po zádech –

Mávne rukou: „Dneska já tobě, zítra ty mně – anebo někomu jinému. Tak to v životě chodí.“

Zve mě k nim na srub. Mají ho nedaleko odtud v jedné rokličce. Většinou tam jezdí s početnou osadou a mnoho místa nazbyt nebývá, jenže tenhle víkend jich vyrazilo jen pár, takže mohu s nimi – chci-li.

„A neboj, cesta je v pohodě – žádné kramle a kruhy, obyčejná pěšinka mezi skalami,“ zakončuje svoji řeč Chris, „možná nějaký balvan, který musíš přelézt – s tím ti pomůžeme,“ zažehává moje obavy dřív, než jsem je stihla vyslovit, „a zítra pod skály také. Uvidíš, třeba to zvládneš i sama – za světla je to v pohodě.“

Ráda pozvání přijímám – trempíci jsou mi sympatičtí, těším se na příjemně strávený večer. A navíc si ušetřím další noční lezení, které by mě jinak čekalo. Jen doufám, že mají deku navíc...

Další z nich, tuším, že se představoval jako Jirka, jakoby četl moje myšlenky – rychle se zeptá, kde že přesně leží moje usárna, a mizí ve tmě, než stihnu cokoliv dalšího říct nebo mu v cestě zabránit.

„On to zvládne,“ prohodí „indián“, jinak též Vítek. „Potřeboval si splnit dobrý skutek pro dnešní den.“

* * *

Cestu jsem absolvovala stále trochu ve snách – byla ale skutečně pohodová, žádné děsivé šplhání se nekonalo – přesně jak Chris říkal. Divila jsem se, že jsem si této odbočky nevšimla dřív, když jsem lezla nahoru. To jsem měla oči jen pro nejvyšší skálu a podvečerní nebe.

Jirka s moji uskou nás zastihl akorát před dveřmi srubu. Nahrnuli jsme se dovnitř. Zatímco já jsem unaveně vydechovala, Chris hned popadl kytaru a tiše si brnkal, zřejmě ladil struny.

Jejich bouda, byla sroubena z mohutných smrkových kmenů – příbytek ani velký ani úplně maličký, přimknutý ke skalní stěně, asi v polovině rozsáhlejší prosvětlené rokly plné jemného písku. Vevnitř několik paland, kamna, v nichž nejmladší trempík už stihl zatopit, větší „letišťe“ použitelné na sezení i spaní. Na stěnách placky, samorosty, obrázky z cest – prostě klasické a stylové tramské obydlí. V čele letiště visela velká zarámovaná fotografie srubu a skupinky před ním – 11 kluků, 3 holky – Chris, Jirka a Vítek mezi nimi.

„Naše osada,“ potvrdil Vítek to, co jsem si pomyslela, když zvedl oči od kotlíku v němž právě začala vřít voda na čaj.

* * *

Večer na srubu byl jeden z nejkrásnějších, co jsem zažila. Chris to na kytaru opravdu uměl. Hrál mnoho písní, většinu jsem neznala. Zpíval o poutnících na dalekých cestách i o dobrých lidech, kteří jim poskytlí přístřeší. O měsíčních nocích, které kraj oblékají do stříbřitého hávu nevinnosti. O podivné vůni babího léta, v níž se mísí něco loňského listí, něco mechu na skalách, něco vůně hořícího dřeva z tuláckých ohňů rozsypaných ve hlubokých roklích. V jeho písních ožívaly jindy abstraktní pojmy jako pravda, přátelství a volnost tak blízce, že se člověk cítil být jejich přímou součástí.

Byly to podivné, dojmavé nápěvy. Takto jsem si jako dítě představovala, že musí znít Rikitanova Píseň úplňku. Při poslechu jsem měla husí kůži – přitom zima mi nebyla, kamna hřály dostatečně; slova se vrývala hluboko do duše. Některé z textů sám složil. Pár jsem si jich přepsala do cancáku – věděla jsem ale, že i kdybych se naučila hrát na kytaru, nezopakovat je nedokáži.

Až když tma za oknem začala blednout, zmlkly tóny Chrisovy kytary a my si rozložili spaní na palandách z prken a krajinek.

* * *

Ráno mě vzbudily paprsky slunce a lehký vánek, který šimral ve vlasech vyčuhujících zpod deky. Neotvírala jsem oči, užívala si, že ještě nemusím vstávat – kluci asi ještě spí, neslyšela jsem žádné hlasy. Potom jsem si uvědomila, že také mohou být už někde venku – třeba šli pro dřevo, a já bych jim s tím mohla pomoci a ne se bezpracně válet do oběda. To bych se jim hezky odvděčila za záchranu!

Vyklubala jsem z deky – a zmateně koukala kolem sebe. Nehleděla jsem totiž na stěny srubu. Ležela jsem v malé suťové jeskyňce mezi dvěma skalními věžemi. Byla to stejná jeskyně, kde jsem původně uvažovala spát, když jsem před západem slunce ke skalám dorazila a schovala si zde proto usárnu. Všechno by tedy mělo být v pořádku, pokud bych si nebyla zcela jistá, že jsem usínala na srubu ve skalní rokli ve společnosti tří přátelských chlapíků.

Nechápala jsem to, byť jsem si hlavu namáhala sebevíc, jediné rozumné vysvětlení bylo, že se mi to prostě celé zdálo a po západu slunce, možná unavená a vystrašená, jsem sešla zase sem dolů, pod skály. Okamžitě jsem usnula a myšlenky se mi pomíchaly se sny. Jediné, co mi v této teorii nesesedělo, bylo pár písniček zapsaných v cancáku.

Během uvažování jsem posnídala a krátce na to se sbalila a vyrazila na cestu. Po pár desítkách metrů jsem přišla na turistické rozcestí. Chvíli jsem si četla možné náměty k dalším toulkám na směrovkách, pak zvedla oči o něco výše. Nad nimi visela zašlá malba na dřevěné desce. Zobrazovala vousatého muže ve starobylém rozevlátém oblečení, zřejmě svatého – nápis na stuze pod portrétem, vyvedený ve švabachu, byl moc zašlý, než abych ho celý rozluštila. Zavzpomínala jsem na hodiny paleografie a přečetla si aspoň:

H – – ger Chr – – topheru – atron der Rei – nden – – ron in Gefahre – – itte
für uns!

Němčinu jsem nikdy pořádně neovládala, nicméně jsem tušila, že to bude
nějaká modlitba k vyobrazenému.

Čelist mi ale poklesla, když jsem si pořádně prohlédla světcovu tvář –
vypadal nachlup stejně jako Chris. Až na ten hábit, samozřejmě.

* * *

K záhadám včerejšího večera tak přibyla jedna nová – rovněž bez řešení.

Do skal jsem od té doby zajela ještě mnohokrát, trampa Chrise ani nikoho z
jeho party jsem však už znova nepotkala, abych se jich na tyto podivnosti
přeptala osobně. Ani rokli se srubem se mi nepodařilo nalézt, když jsem se
po nějaké době odvážila – doprovázena skupinou kamarádů horolezců –

vyšplhat na vyhlídku nad mořem skal.

Jen někdy, v tom krátkém, prchavém, okamžiku ztišení před západem slunce, se mi na chvíli zdá, že slyším odněkud z dále melodie písni, které Chris hrál. Ale možná to je hvízdání větru ve skalních spárách.

Iva Kapounová / KAWI

1. místo v kategorii Próza do 23 let Trapsavec
2014